

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Ч. 8

Серпень

1951

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК VIII. СЕРПЕНЬ, 1951 Ч. 8

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату висилати на адресу:
866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державах \$2.00 річно, на пів року \$1.25. В Канаді \$2.50 річно, на пів року \$1.50. Поодинокі число 25 центів.

Рукописи просимо присилати чітко переписані на одній сторінці паперу. Редакція застерігає собі право скорочувати рукописи. Надісланих рукописів редакція не звертає.

ЦІНА ОГЛОШЕНЬ

1. 2" × 1 кол. 2.00		4. 2" × 2 кол. 4.50
2. 3" × 1 кол. 3.00		5. 3" × 2 кол. 6.00
3. 4" × 1 кол. 4.50		6. 4" × 2 кол. 8.00
7. 3" × 3 кол. 10.00		

При річних оголошеннях даємо 20% знижки.
Замовляючи, подати тут зазначене число.

OUR LIFE

VOL. VIII. AUGUST, 1951 No. 8

Edited by Editorial Board

Monthly publication of the Ukrainian National
Women's League of America, Inc.

866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$2.00 per year
— \$1.25 for 6 months. Subscription in Canada
\$2.50 per year, half year \$1.50. Single copy 25c.

Entered as second class matter July 8, 1944,
at the Post Office at Philadelphia, Penna.,
under the Act of March 3, 1879.

ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"**АВСТРАЛІЯ:**

I. Pelensky
136 Forest Rd.
Arncliffe N.S.W.

АНГЛІЯ:

I. Witozhynsky
28, Bolton Drive
Eccleshill
Bradford

АРГЕНТИНА:

Союз Українок
24 de Noviembre 438
Buenos Aires

З М І С Т

О. Ф. Д. Лотоцька: Світовий жіночий парламент	1	Ще одна нагорода	7
Ніна Мудрик: **	2	Ще про допомогу залишенцям	8
Т. Т.: В руках чепіги плуга	2	Р. Завадович: Як зайчик ловив сонце	9
Л. Бурачинська: Поет жіночої долі	3	Роляник: Найдорожча яблунька	9
Матері пишуть	4	Л. Ліська: Василь Михайлович	10
Сестричка Мавка: У країні казки	5	І. Савицька: Чи всі знають?	10
О. Кисілевська: Американська жінка	6	Вишивана подушка	11
Ю. М. Шустакевич: Коменсантка	6	Н. Костецька: Що край — то обичай!	12
		І. Пеленська: Ми вже самостійні!	13
		Дрібні вістки. При громадській роботі ...	15

На обгортці картина Миколи Азовського: Жнива.

Олена Ф. Д. Лотоцька

Світовий Жіночий Парлямент

Передо мною бюлетень Міжнародної Ради Жінок, з травня 1951, в якому подані резолюції прийняті на конгресі М. Р. Ж. в Атенах при кінці березня 1951 року.

Прочитую з увагою — а може вже вирішили що зробити з організаціями бездержавних народів, знайшли спосіб, щоб прийняти їх у члени М. Р. Ж. Бачу, що з того боку нічого не змінилося, бо делегатки з правом голосу, участі в комісіях та можливістю увійти до головної управи М. Р. Ж. можуть далі бути тільки вибрані представниці Національних (краєвих) Жіночих Рад, державних країв.

Міжнародна Рада Жінок, яка завжди піддержувала свій не-політичний характер, тепер знову таки зачепила „політику” (перший раз в 1947 р. у Філадельфії, Па) приймаючи резолюцію з протестом проти схоплення в полон 28,000 грецьких дітей комуністами та вивезення на „науку” до комуністичних сателітів. Під час голосування 146 делегаток голосували за резолюцію, коли 60 делегаток здержалися від голосування задля „політичного характеру” резолюції. З того приводу пані Сігрід Стрейт і пані Дж. Едер, наново вибрана голова Міжнародної Ради Жінок, пояснюють в бюлетені, що М. Р. Ж. як була так і зостається не-політичною, але вона ніколи не зрікалася свого впливу на політичні події на користь людства. Тому організація свої резолюції передає парламентам, урядам та іншим публичним установам.

Перечитуючи сторінки бюлетеня з 1951 року, перелітаю думкою до 1925 року, коли то пані Ганна Чикаленко-Желлер і Олена Лотоцька були повноправними делегатками на конгресі Міжнародної Ради Жінок у Вашингтоні від Національної Ради Жінок України і Союзу

Українок Західної України (О. Лотоцька на місце М. Донцової якій Польща не дала дозволу на виїзд). Ми були в комісіях шкільництва, релігійних питань (накидування державою віровизнання своїм громадянам) правного й політичного становища бездержавних організацій. Тоді вже делегації Польщі, Франції й Англії зачали війну проти нашої репрезентації як організацій бездержавного народу. За нами стояли твердо чеська, шведська, норвезька, фінська і індійська делегації, а тодішня голова М. Р. Ж. Лейді Абердін, яка нам дуже сприяла, не допустила до голосування за виключенням українок, а натомість на пленум постановлено що ця справа буде в завішенні аж до 1930 року, коли то знову мав відбутися конгрес М. Р. Ж. в Австрії.

Та польки продовжували боротьбу після конгресу і ми з жалем прочитали у краєвих часописах що в 1926 році Україна перестала бути членом М. Р. Жінок. Пані Софія Русова, тодішня голова Національної Ради Жінок України, писала обширніше про цю справу до Союзу Українок Америки, та прохала справи не занехати, щоб США конечно став членом Національної Ради Жінок Америки й цим способом пробивав шлях до М.Р.Ж.

Тоді, коли ще США мав усього один рік віку, ми були за нок Америки має певні правила щодо числа членів центральної організації, етнічних груп, тощо. Але ми справи членства в Н. Р. Ж. А. не занехали та із зростом США ми поробили всі заходи серед жінок Н. Р. Ж. А.

Завдяки нашим звязкам США був запрошений Н. Р. Ж. А. на конгрес Міжнародної Ради Жінок що відбувся в 1933 в Шикаго, в ролі гостя.

Яке дивне почування тієї гості яка вже раз була повно-

правною делегаткою на конгресі тієї ж самої організації. Вам можна тільки прислухатися, сидіти на галереї або спеціально призначеному для гостей місці і Вас не кличуть до комісій, не питають яка у Вас думка. А делегатки хоч і як Вам прихильні, не можуть вийти поза правила довго приготованої програми. Таке саме враження винесла і пані Анна Сивуляк, член Головної Управи США, коли вона була гостем на конгресі М. Р. Ж. що відбувся в 1947 у Філадельфії.

Міжнародна Рада Жінок, свою організаційною силою, впливом і значенням є наче жіночий світовий парламента, або Обеднані Нації через жінок, через жіночі організації. Вона все ще обедує тільки Національні Ради Жінок незалежних держав. Централь М. Р. Ж. є тепер в Цюріху, у Швейцарії.

Українські організації втратили повноправне членство у М.Р.Ж. Та Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) почала вже заходи з централею М. Р. Ж. у Ціріху, щоб створити при М. Р. Ж. комісію представниць жіночих централей на еміграції тих народів, які є за заліз. завісою. Це вже сталося у Світовій Організації Матерей (М.М.М.) у Франції, де СФУЖО прийнято як члена комісії народів з-поза залізної куртини.

Маємо надію, що в найближчим майбутнім і Міжнародна Рада Жінок визнає цей принцип, та що українські жіночі централі на еміграції через свою Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій будуть заступлені в цій Раді Жінок.

Крім того українські жіночі організації в різних державах де тепер масово проживають повинні ставати членом Національної Ради Жінок тих держав, як це вже успішно зробив Союз Українок Канади.

Чужі квітки, і пальми, й орхідеї,
Такі далекі для душі моєї
І до глибин її ще брами не знайшли,
Ні захвату для їхньої краси.

Ось, мальви пелюсток засушений, зогнутий
Покладений колись у книжку і забутий, —
Сьогодні сонцем усміхається мені
І щастя будить у душі на дні.

Куритиба, Бразилія, 1950

В руках чепіги плуга...

В устах тужливий спів, в руках
чепіги плуга,
Так бачу я його;
Нестаток і важка робота і натуга
Зорали зморщками чоло.
Ори й співай, ти велитню закутий
В ведолі й тьми ярмо!
Пропаде п'їтьма й гніт, опадуть
з тебе пута,
І ярма всі ми порвемо.

Іван Франко.

В 1937 році поїхала до Сопітв молода студентка Елінор Ліппер із Німеччини. Замолоду вона жила в Голяндії і Швайцарії, пізніше студіювала медицину в Німеччині й Італії, а як соціалістка забавляла побачити "соціалістичну" країну й поїхала до Сопітвського Союзу. Там дійсно мала змогу пізнати той "соціалізм", коли після 2 місяців праці у Москві комуністи запроторили її в тюрму, а потім вивезли на Колиму (на північно-східній Сибірі) до міста Магадан, де є сотні тисяч виголоджених, катованих, політичних в'язнів на важких примусових роботах. Вона була засуджена на 5 років тюрми, тільки за те що чужинка, але держали її на засланні 11 років, поки вкінці в 1948 році вернулась до Німеччини.

Ті звірські знущання вона описала у спогадах п. з. "Одинадцять літ у соопітвських тюремних таборах", що недавно появились друком у кількох мовах.

На Колимі стрічала вона різних людей, що важко томиліся серед жакливого холоду й го-

лоду, а між ними й одного хлібороба з України.

*

Авторка так пише про нього: "Я пригадує старого українського хлібороба, що відбував 10 років заслання як "контрреволюціонер" і який був послугачем у шпиталі в Магадані, якийсь час після видужання з важкої хвороби. Колись він мав своє власне хазяйство, сьогодні він завжди хмурний засланець. Працював він уже в золотих копальнях, та ніщо не могло змінити його понурою спокою. Лише раз я бачила цього старого чоловіка схвильованим.

"Між шпитальними бараками мали засіяти нивку вівсом. Роздобули малого плуга, щоб зорати ріллю. Це був старий кусок заліза, але все ж плуг. Одного дня кілька шпитальних робітників стануло безпорадно кругом малого якутського конника, якого впрягли до плуга.

"Аж миттю вибіг із лікарні старий послугач у своїм білим халаті. Він розсунув людей, заговорив до коня і взяв чепіги плуга.

"Як він їх ухопив! Його руки стиснули залізні чепіги з великою радістю. Його нещасне, похиле тіло перейначилося. Він випрямився, підніс голову, ішов за плугом великими певними кроками, а його очі заясніли такою радістю, що передавалася кожному, хто його тоді бачив. Люди станули і гляділи мовчки на того в'язня-хлібороба, який зрадив до безт'ямі,

вхопивши чепіги плуга у свої руки, після стільки років.

"Коли врешті він мусів покинути плуг, він вернувся до бараків, знову мовчазний, немов живий труп. Оце — хлібороб назавжди позбавлений своєї улюбленої землі"

* * *

Ця картина авторки Елінор Ліппер, в якій змалювала українського хлібороба в "замерзлим пеклі" на Колимі, нагадує нам поему Івана Франка п.з. "Наймит", з якої ми зачитували кілька рядків на початку. Іван Франко описав у цій поемі в 1876 році українського хлібороба-наймита що оре чужу ниву. Цей наймит, каже поет — "то наш народ, що поту лле потоки над нивою чужою, все серцем молодий, думками все високий"

Франко заповів, що з плугатаря "опадуть пута і він знову оратиме — властивець свого труду й у власнім краю сам свій лан"

Але ніколи навіть поет, що бачить майбутнє, не міг уявити собі що той "наймит-народ" стане наймитом-в'язнем, що буде позбавлений плуга, в далекому сибірським місті в'язнів.

І таких сцен, яку так вдало змалювала авторка, було і є ще мільйони. Та треба вірити, як вірив Іван Франко, що пропаде п'їтьма й гніт, опадуть кайдани, і український хлібороб, як вільна людина на своїй вільній землі, знову оратиме свій лан.

Т.Т.

Поет жіночої долі

(У 40-ліття роковин смерті Ганни Барвінок)

Коли вперше появились писання Ганни Барвінок у Кулішеві „Хаті”, авторство їх було прикрите серпанком тайни. „Вже Хата будувалась, як надіслала пані Ганна Барвінок ще одну справдешню історію життя людського.” пише П. Куліш у своєму слові. Він розводиться даліше над твором, не згадуючи ні словом про авторку. Так немов вона бажала б бути в тіні.

Треба припускати, що це намагання було питоменне його дружині. Олександра Білозерська, чи як її звали у сімі — Лєся, була тихою, скромною дівчиною, коли Куліш її пізнав. Вона не бачила багато більше світа як свій рідний хутір, а пансіон полковниці Козикової дав їй лиш поверхову освіту. Але життя на хуторі було теж школою. Треба було привчати господарству враз із сестрами, у постійній зустрічі з народом розгорталася глибина його словесности.

Брат Василь і не догадувався, що везе призначення Лєсі, коли приїхав із товаришем П. Кулішем у рідну Мотронівку. Още кохання хитнуло молоду істоту до глибини. Вперше в житті вона твердо протиставилась матері. Заявила, що тільки й тільки за нього вийде заміж, коли мати — ведена практичними міркуваннями — відмовила Кулішеві.

Ми знаємо, що молода дівчина відстояла своє. Про її вінчання, де Т. Шевченко привітав її словами „Чи ти царівна, чи королівна?”, багато писалось. Відоме також те, з якими надіями молоде подружжя Кулішів направилось їхати за кордон. Аж поки не схопила їх важка рука царського правосуддя у Варшаві.

Починається нова проба сил для молодої жінки. Вона шукає звязків і впливів, обтовкає пороги слідчих у Петербурзі, переносить страх і наругу. Вкінці приходить кара: заслання в Тулу. Три роки прожили тут Куліші. Цей час став знаменним для їхнього подружжя. Гіркий удар долі і сіру безвиглядність допомогла їм перенести їх ду-

хова спільнота. Подружжя багато читає, Куліш вивчає чужі мови. І тому, коли цар дає дозвіл повернутись, Куліш кинувся свіжими силами в роботу і став душею українського центру в Петербурзі.

У 1860 р. появляється перше оповідання Ганни Барвінок. Писати почала вона раніш і як зазначає О. Огоновський в своїй історії літератури, спонукою

Ганна Барвінок

до того були писання Марка Вовчка. „Народні оповідання” Марка Вовчка появились у 1858 р. і викликали незвичайне захоплення. Дуже можливо, що вони направили Ганну Барвінок на думку — записувати те, що вона чула з уст народу. Бо ж вона зросла серед нього. Особливо, коли Куліш — влаштувавши собі хутір біля Лубнів — виїжджав для видавничої роботи до Петербургу, а вона господарила, щоб придбати трохи грошей.

Але її писання мають свій окремиий стиль. Це й зазначає Куліш у тій же „Хаті”: „такі прості списки історії життя людського, без добавки фантазії, мають свою вагу велику, бо тільки такими оповіданнями можна викрити, що справді в наших повістях і поемах є щиро народнього, а що підсоло-

дженого на взір інших літератур, „городянських”. Треба догадуватися, що Куліш напроваджував дружину на писання „щире, непідсолоджене” й настоював на якнайбільшій вірності образу.

Воно й лежало у вдачі авторки. Вона майстерно вмiла слухати й спостерігати. Вона привітливо забалакує з прочанами й заробітчанами, що спочивають на пів-дорозі. Зустріч із одною чи другою цікавою особою вимагала не раз хитрощів. Щоб поговорити з „Русалкою”, вона вигадує якусь складну орудку на кінці села, щоби ніби ненароком зайти до її хати. Усюди стелиться їй якась небуденна доля, всюди відкривається якась глибина чуття.

Такому шуканню авторки завдячуємо вірні картини сільського побуту. Це були й ті мотиви і постаті, що з них користав її дружина. Вона й тут служила йому своїм спостеріганням, знанням усної словесности і побуту.

Недаром зве він її своїм „духом світлокрилим” Тихим, вірним товаришем була вона йому.

Не раз треба було пробиватись у важких злиднях, не раз ризикувати майном для якогось видавничого пляну. А найгірше, коли виринала інша жінка і на якийсь час заволодила його увагою. Та знову „спогадав її, кохану”, що була „вічним джерелом віради”, бо з нею мав він силу боротись і творити. Всю свою снагу, весь дар творення він завдячує їй, що зве її „надхненням праведним високою й святою.”

І справді, на схилі літ її знову судилось стати йому опорою. Подібно, як колись у Тулі вона розяснила йому роки заслання, так і тоді станула при ньому, коли старий, непокірний Куліш осамітнів й усунувся від життя. П'овних чотирнадцять літ прожили вони на хуторі, призабуті суспільством і приятелями. Хто зна, чи не трудніше було пережити оте добровільне заслання! Куліш не покидав літературної праці до

(Положення на сторони 4-ій)

Матері пишуть

Стаття Іванин Петрів "Наш найбільший скарб" знайшла відгук у колах наших читачок. Питання "як зберегти дівчор" хвилює не тільки виховників і педагогів, але в першу чергу матерей. Матері ж учать дитину мови, до матері звернені перші питання дитини. Не диво, що кожна мати дбайливо слідкує за розвитком дитини. Вона перша завважує в неї той чи інший об'яв, вона перша стверджує вплив чужини. Тому й даємо тут місце голосам матерей. Нехай висказують спостереження, обмінюються досвідом! Нехай допомагають собі у змаганні за душу дитини!

* * *

• "Не вільно нам легковажити виховання наших дітей" Думку цю, а з тим і проблему виховання українських дітей на еміграції навітлює п. І. Петрів дуже влучно в гарній статті "Наш найбільший скарб", (Наше Життя, ч. 6, 1951).

Без сумніву, основне виховання наших дітей залежить від батьків, від родинного середовища. Та крім того і українська школа, хоч вона гуртує дітей раз або двічі в тиждень, має і може мати велике значення у цьому питанні.

Ось і зараз проминув шкільний рік, а з тим покінчилася наука і в наших школах. Певний відтинок часу завершений, певне завдання виконане. Та зробивши підсумки, за малими ви-

ПОЕТ ЖІНОЧОЇ ДОЛІ

(Продовження зі сторони 3-ої)

останніх своїх днів. Коли в 1901 р. зібрались у Мотронівці приятелі, щоб привітати Олександру Кулішеву з 40-літнім ювілеєм літературної праці, вони застали там погідну бабусю, що жила тільки для збереження літературної спадщини свого дружини. У своєму привітанні Дніпрова Чайка порівняла її тоді з її найменням-барвінком, що стелиться низенько при землі і спід снігів, у мороз лютий „потішає землю зеленими гілками”

І справді — її псевдонім стався її символом. Скромна квітка, що росте в тіні і не пнеться до сонця, але вмє перетривати в потребі й найлютішу сніговію.

Лідія Бурочинська

їмками, не зможемо бути вдоволені. Ледве чи наші діти використали ці скупі години, цей "крадений час" для збагачення свого духового надбання. Рівнож не можемо спокійно сказати, що батьки і громадянство зробили для школи все, що можна було зараз зробити.

Тепер вакації. Цей час треба використати на підготовку школи. Всюди існують наші школи і то часом довгі роки. Ідеться тільки про кращий рівень наших шкіл, щоб вони не разили дітей своєю промітливністю. Тому незалежно від того, чи наука в школі має бути раз чи тричі в тиждень, треба примістити її у гарній, ясній кімнаті. Гарне приміщення, чистий воздух і чистота кругом, це перша передумова. Здається, смішно про те писати, бо це самозрозуміле. Та нажалі фактом є, що наші школи приміщується звичайно якнебудь і денебудь. На великій салі під церквою, чи УНО, де люди під час науки входять і виходять. У маленькій кімнаті, де недокурки на підлозі і бруд ображають почуття краси і т. д. Через те в дітей постає поволі поняття, що все своє брудне, гірше і зроджується почуття меншвартости. До цього допустити не можемо. При добрій волі знайдемо відповідне приміщення, лавки для дітей, книжки і все, що в школі потрібне.

Заздалегідь треба подбати і про вчителів. Їх багато тут і всі працюють тяжко, доробляючи фізичною працею на вдержання своїх родин. Тому вчитель мусить вже тепер знати про своє заняття у школі, щоби приготувати матеріал та уложити плян праці на цілий рік. Добре навчання вимагає тяглости і старанного опрацювання. Того не дадуть доривочні години. Не зашкодило б рівнож подумати і про винагороду учителям вже навіть не як заплату, а прямо як певного роду моральне зобов'язання і вчителів і батьків.

Про все те, треба подумати батькам і всім тим, кому на серці лежить наше добро і будучність наших дітей.

О. Копач

*

Наша дівчора відвідує українські садки і школи раз на тиждень. Вони дають їй знання про Україну, поглиблюють національну свідомість. Але душа дитини прагне не лише знання. Її істота, повна фантазії, тягнеться до чогось гарного, казкового, небуденного. Це прагнення дитини, якщо його не скерувати — йде собі шляхом найменшого спротиву, порине в чуже з головою. А тому батьки мусять відповідно задоволити її прагнення. Мусять їй дати змогу духово рости. Наші традиції, атмосфера хатнього життя, домашнє вогнище — це все замало, це не задовольнить духових потреб. Дитина прагне іншої духової поживи.

Такою поживою є все і всюди, а на чужині тим більше — книжка. Книжка, писана рідною мовою, що так багато, так гарно вмє передати все, чого підсвідомо прагне молода істота. Не всі діти люблять читати, не всі читати вмють, але всі люблять слухати, всі люблять, щоб їм читали. І що тільки можна вкласти в душу дитини, оповідаючи їй казки, читаючи книжки! І нашу історію, і географію, і природнознавство, і наш побут у казці, чи оповіданні — з якою увагою сприймаються, як легко засвоюються і як багато дають. І так чітко кладуть у душу дитини образ, уяву про далеку, ніколи небачену Батьківщину.

І коли нам дійсно залежить на збереженні нашої дівчор, то в першу чергу батьки мусять присвятити дітям якнайбільше уваги, мусять віддати їм максимум часу, щоб давати дитині духовий розвій, класти підвалини національної свідомости, задовольняти її прагнення чогось нового. І коли ці прагнення дитини будуть задоволені в родині, тоді вона не тікатиме з неї в чуже життя.

В чуже оточення дитина завжди встигне увійти. І встигне і зуміє. Цим нема що переїматись. В цьому їй мимоволі допоможуть і її шкільні товариші і система того чужого життя, що простяглося ось тут зараз же

Продовження на стор. 5-тій)

У країні казки

В одній із давніх-прадавніх казок, що ми їх чули ще від наших бабунь, говориться про щасливу країну, де живуть тільки самі діти. Там не знають ні горя, ні незгоди, там не чують ваги ні турбот буднів, там завжди нічим незахмарена радість.

Ця казка пригадується вам, коли підходите до новацької оселі в Нерровсбургу біля Нью Йорку. У двох невеликих домиках розмістилось більш як тридцять дівчаток та біля двадцять хлопчиків. Перед домиками високий машт із прапорами а під маштом пишається майстерно вироблене новацьке знамя — вірлятко. І поперед машт ходить весь день мовчазна стійка, у новацькому однострою та з невідступною палицею в руках. Ходить повагом — бо це ж їй чи йому припадає цей короткий час (стоять на зміну по одній годині) почесне завдання: стерегти прапорів та вірлятка та всього їхнього табору.

І таке мале (наймолодшим ледве шість років!), що дома мама мусіла раз-у-раз наглядати, тут із гордістю стоїть на стійці — та не лиш те! Бо тут треба самому і ліжко застелити, і вдягнутися, і зачесатися... Мама нема, а сестричка-виховниця вчить отих усіх штукочок — а тоді роби це все сам! А ще найгірше, що вранці братчики й сестрички ходять та оцінюють, котра кімната найчистіша... І тільки залишиш на ліж-

МАТЕРІ ПИШУТЬ

(Продовження зі Сторони 4-ої)

за порогом нашої хати. Рішуче нема чого боятись, що дитина лишиться поза ним. Занадто вже широко й гостинно відкриті для всіх двері, щоб у ньому якнайшвидше розложитися. Навпаки, — треба дати перш усього дитині міцні підвалини свого власного світу.

Поки дитина не навчиться міцно ходити в хаті — воно не йде надвір.. Так і тут. Перш усього зміцнити в ній своє, відкинувши побоювання про те, що вона не вросла в чужий ґрунт. Батьки мусять дати дитині ці підвалини, якщо хочуть її зберегти.

Н. М.

ку якусь малу стрічечку чи гребінець, чи черевики під ліжком не стоять „на струнко” — і вже все пропало. І не мрій про прапорець чистоти на цей день! А хто ж про нього не мріє? Тоді читають у наказі, що тому то й тому роєві (що живе в одній кімнаті), призначається на сьогодні прапорець чистоти. А тоді — подумайте! — викликають роєвого на саму середину новацького круга і сама сестричка-командантка вручає йому прапорець чистоти — а цілий рік росте на радощах, як тісто на дріжджах. То й як про таке не мріяти?

Або ось — свище сестричка чергова і тоді кидай усе та біжи стрімголов на збірку!

А по обід стій у черзі перед кухнею і співай весь час:

Всі ми веселі і жваві,
Любимо працю і „фас”,
Щоб лиш багато давали
Добрий апетит є в нас!

А потім сідається на ганку — а як сухо, то й так на траві у колі і сестричка чи братчик бажують усім „смачного” А всі відповідають хором та так, що аж гуде!

А в теплий день манить усіх новаченят недалекокий ставок своєю водичкою та з кущів усміхаються спілі малини. А сестрички та братчики переводять із новаченятами гри та пісень вчать та казок розказують... А ввечорі зірки і знов всі стоять у крузі та співають:

Боже, що дав нам в цю днину
Сонця і праці і гри,
В тиху, вечірню годину
Нашу молитву прийми!

А потім всі беруться так міцно-міцно за руки і кажуть собі „Добраніч” І ще свисток і все тоне в дитячому розміряному сні... А часом — це особливо святочний вечір — на полянці, за табором розгоряється новацький вогник і під шум і тріск гилляк снується казка, пливуть пісні та ведуться хоровади. А вогник тріскає та мерехтить усіми відблисками дитячого щастя...

І так день за днем... Це вже один табір скінчився — тривав два тижні. Тепер приїхали знов новаки з Нью Йорку, Ньюарку, Джерзи Ситі. Але багато з першого табору ще просило батьків їх залишити...

Новачка на стійці

Щаслива безжурна країна дітей із бабусиної казки...

А з дітьми переживають цю казку й дорослі. А може й переживають її глибше, бо бачуть, як підо впливом таборів життя із незарадних, слабосилих дітей великих міст стають на очах щораз жвавіші та життєрадісні молоді люди... І бачуть, як щораз ближчою стає їм далека Батьківщина. Як із неясного, байдужого нераз поняття, стає вона щораз то живішим, правдивішим, вимірним образом...

І це найкращі хвилини у тій зачарованій дитячій країні новацького табору, коли спалахують відблиски вогника в очах дітей, а вони співають:

Як виростем великі,
Хорообрі вояки —
Відстоім Україну
Від вражої руки!

Сестричка Мавка

ПЕРША ДИТЯЧА РАДІО-ПРОГРАМА

У програмі „Нової Української Радіо-передачі”, що її започаткували в Шикаго введено також дитячу півгодинку. До тепер було їх п'ять. Темою були: Великдень, Свято Матері, свято Івана Франка, українська книжка та казки. Розповіді є ведені дорослими, але вже виступали також діти, що відважно виголошували свої точки.

Радіопередача Шикаго відбувається щосуботи від 12 год. на хвилі 1240.

Американська жінка

В Америці жінка і мати займає зовсім відмінне місце від батька. В американському житті, жінка домінує в дома і веде виховання дітей, вона займає роллю яку в Європі звичайно, відносно авторитету в родині, припадає батькові. Тому, каже Маргарета Мід, в цілій американській суспільності пробивається ця жіноча ціха. Жінка-мати, прямо або посередно рішає що є правильною поведінкою, яким син має бути, хоч і вона так само як батько, бажає, щоби син її міг обстояти сам за себе і досягнути вище становище ніж його батько.

Американська жінка досягає найвищого суспільного значіння по сороковому році життя каже Торер. Перших двадцять літ подружнього життя, доки на ній тяжить обов'язок матері та господині, з дуже малими виїмками без домашньої помішниці — вона присвячується майже виключно домові й дітям. Але як тільки наймолодша дитина стане підроском і вийде з її опіки, жінка виходить на ширший світ. Американки переважно виходять заміж у молодому віці, мають діти скоро і тому змогу ще в молодому віці вступити в громадське життя.

Коли діти покінчать школи, звичайно від 16 до 21 літ, хоч часом і пізніше, в американському зрозумінні стають самостійними і часто покидають материнський дім та рідне місто, в якому вони росли й стають на власні ноги. Від матері не сподіються, щоби вона мала якийсь вплив на подружжя дочки, а в життя сина, вона ще менше вмішується як у життя дочки. Син покидає дім без сентиментів, від нього мати цього й не сподіється. “День Матері” який американці завели, це наче заспокоєння совісті за те, що цілий рік діти переважно думають тільки про себе, а не про батьків. Жінка, щоб заповнити порожнечу, яка запанувала в домі коли його діти покинули, береться з усією енергією до громадської праці. Вона теж усіми силами старається задержати молодецьку свіжість і вигляд, що проявляється в її одязі, зачісці і т.д., як каже Маргарита Мід. Ця американка в середньому віці ходить на всякі виклади і лекції, їде у світ, відвідує чужі краї, бере участь як делегатка у всяких конгресах. Її стрінете між туристами в Швейцарії та в Африці. Вона захоплюється всякими новими

ідеями, добрими й злими, — словом старається використати те, що в ньому протягом двадцять літ домашнього життя вона не могла брати участі. В Європі часто люди здвигали раменами на ці американки, що виходили в найбільш несподіваних місцях, не розуміючи, що їх там занесло. Тимчасом, це жінка-американка має високо розвинене почуття суспільної відповідальності, віддає свій час, свої гроші, енергію для ідеалів, без найменшого застереження, і ще до того примушує і свого чоловіка помагати їй у праці. Коли в Америці підносився голос проти продажності і підкупності в мійських управах чи навіть в політичних колах, то напевно почин до того дали зорганізовані жінки. Жіночі товариства, клуби, мають незвичайну силу і тому їх впливи стараються позискати не тільки політичні партії, філантропійні інституції, але і всякі пропагандисти, чи шарлатани. Жінки в Америці — це велика сила, тому ми повинні старатися їх зрозуміти й стати в їх ряди для праці в користь людства й нашої батьківщини.

Олена Кисілевська

Коменсантка

У другий четвер місяця червня б. р. відбулися в нашому відділі останні у цьому сезоні сходи. Далеко від Дітройтського гамору, в тихій околиці Старого Дірборну (передмістя Дітройту) стоїть дімочок нашої членки Марії Байби, оточений садочком, травником, цвітучим бузком і ясміном. Тут відбулись сходи, в часі яких Анастасія Вокер, голова відділу спільно з членками полагоджувала організаційні справи, а також різні проблеми, зв'язані з ювілейною парадом, яку влаштовують мешканці Дітройту у 250-ліття його оснування.

Поладнавши все гарненько і скоренько, голова кудись вийшла, комусь півголосом перекинула кілька слів і повернулася на своє урядове місце, випросилася, трохи подумала а дала

промовила: “Пані”! Усі стихли і споважніли бо знали наперед, що має бути щось нового. Не знала тільки Уляна.

“Пані — продовжала голова — між нами знаходиться наша членка Уляна Коваль, яка цього року покінчила Медичну Технологію у Вейн Університеті”

Голова держала гарно перев'язаний пакуночок і думала. Видно хотіла задержати тон поваги, але перехилившись на бік, вона промовила зпровола: “Ми знаємо, що Уляна — лайдак, що Уляна криклива, що Уляна циганка . але на, оце тобі від нас”! Усі ахнули, та раптом вибухли сердечним реготом, бо зрозуміли, що усі ці епітети, які посипались на адресу Уляни були тільки жартівливим виявом приязни. Всі очікали, що от зараз зірветься гураган і

Уляна посипле такимиж епітетами нашій голові, але того не було.

Уляна сьогодні була надзвичайно тиха а навіть покірпа. Вона заснула глибоко у м'який фотель і зовсім байдуже вислухала всі епітети, а коли пакуночок упав їй на коліна, вона повільно встала і під загальні оплески членок, якимось збентежено промовила коротке — дякую дякую.

Жартівливий регіт помалу втих. Усі вичитали з блідого лица Уляни, що вона стомлена і перепрацьована.

Уляна прибула до Дітройту із Нью Йорку при допомозі нашої голови. В короткому часі поступила до нашого відділу і оглядалася за працею. Усі давали Уляні різні поради: ідіть туди, підіть туди, вдайтесь сюди, але Уляна мала інші наміри. Вона прямувала вище і по пильних

Ще одна нагорода

Українській громаді Дітройту щастить у його 250-ліття: Не тільки тут перша новоприбула закінчила університет із Б. Д., не тільки вибрали в них королеву краси українського походження. Але ось ще одна нагорода в кампанії „Нашого Життя” припала дітройчанці — п. Марії Прокопович.

Це не є несподіванкою. Дітройт має багато рухливого жіноцтва. Недавній День Жінки виказав небувалий прихід із 1700 дол. Таких прикладів можна навести більше. Із цього великого гурта й вийшла Марія Прокопович.

Вона ще 1912 р. приїхала до Америки. Заможних батьків дитина, вона не емігрувала з колючості. Її зацікавила далека країна, де жили її свояки. Першою зупинкою був Нью Гейвен, Конн., де провела три роки. Але там не було великої української громади. Громадська праця її починається щойно він переїзду до Дітройту. Тут увійшла вона в гурт молоді при парохії.

Скоро після того вийшла заміж. Ставши дружною й матір'ю вона всеціло віддалася вихованню сина. Вже коли він підріс, повернулася Марія Прокопович до громадської праці.

Головний натиск поклала на жіночу організацію. І так 26 Відділ СВА розвинувся за її головування в живий, рухливий гурт. Сім літ очолювала вона його, передавши тепер у рівнож досвідчені руки.

Та Марія Прокопович розу-

Марія Прокопович
б. голова 26 Відділу СВА

міла, що жіноцтво не повинно відокремлюватись від решти громади. Вона вносила свій до-свід і в загально-громадські у-станови. І так була кілька літ місто-головою в Федерації А-мериканських Українців Міші-гену, а членом управи є й до тепер. Є рівнож членом Уп-рави ЗУАДКомітету. Підчас війни співпрацювала з Американсь-ким Червоним Хрестом.

Кожна акція, кожен почин знаходять у неї живий відгук. „Люблю бути першою в пра-ці”, каже вона з милою усміш-кою. „Кожне змагання додає мені охоти! І вже не така важна ота нагорода, як ота цікавість — чи осягну її?”

Але нагородою може вона теж пишатись. Вишивана блуз-ка, подана в попередньому чи-слі, буде їй дуже до лиця.

ПРЕДСТАВНИЦІ ЖІНОЦТВА В УЦР

Другий Конгрес українців в Аргентині, що відбувся з кінцем травня ц.р. впрова-див представниць жіноцтва в управу й ра-ду Української Центральної Репрезентації. І так до Ради УЦР увійшла п. Ніна Омань-ка, містоголовою СФУЖО для Південної Америки. До Управи УЦР вибрано п. Оль-гу Баддур, що обняла в ній фінанси та жіночу референтуру.

стараннях знайшла дорогу до Вейн Університету. В день учи-лась, студіювала, а ночами пра-цювала у шпиталі, заробляла на прожиток і заповпадило ща-дила на школу. На перші почат-ки, наш відділ до спілки з Укра-їнським Золотим Хрестом влаш-тував забаву, з якої дохід при-значено саме Улянї Коваль на заплачення курсу. Дальше Уля-на пішла своїми власними сила-ми. Знаючи німецьку мову, вона скоро опанувала теж англійське і так успішно пройшла студії Медичної Технології за три і пів року, в часі, як ці студії по-требують п'ять років. Із того виходить, що Уляна здібна, працює, до тогож, вона перша українка з новоприбу-лих, що здобула степень бака-лавреату (Бечелор Дегрі).

Розв'язала стяжку, відкрила пакуночок а в ньому на синьому плюші блестіли срібні клейони.

Вона приміряє ковтки і брошку до чорної сукні та запрошує у-сіх, кому буде можливо, прибу-ти на університетський Коменс-мент.

Це день американського пра-пора і управа Вейн Університе-ту не могла вибрати більш під-хожого дня на Коменсмент, я-кий перемінився у справдішню патріотичну маніфестацію. Мо-ре прапорів хвилювало над го-ловами глядачів. Промови всіх достойників факультету наві-вали якийсь надзвичайний на-стрій і повели до висот науки і знання. Вісім-тисячна маса на-роду зібралась у кулісею, щоб бути свідками великого момен-ту в житті людей, які пряму-ють до тих висот науки і зна-ня, щоб служити людству. А бу-ло їх тисяч і триста. Під звуки бресової оркестри уся маса на-роду піднеслася з місць на по-шану, коли вмашерували ко-

менсанти. Між тими тисяч три-ста машерувала Уляна, в чорній тозі, наче відірваний від рідно-го пня дрібний листок, закине-ний судьбою на інший грунт.

По скінченні церемоніялу вручення дипломів, Улянї зло-жили побажання членки нашого відділу, приятелі — американці і знайомі. Вона раділа і гово-рила, що їй було легше, бо зна-ла, що між тїєю масою народу, є хтось зі своїх і що вона не сама.

А надворі, при місячному сьайві, маса народу хвилювала, шукала за чорною тогою, за ра-дісними очима і білим дипло-мом у руках сина або дочки. А над головами тисячної маси гриміли штучні вогні на привіт зоряному прапорові і тим — тисяч і триста.

Юлія М. Шустакевич.
Тов. ім. Лесі Українки
37 від. СВА

Ще про допомогу залишенцям

Акція збірки одягу для залишенців знаходить зацікавлення й відгук. Звідусіль напливають запити й поради. У більшості відповідають новоприбулі, бо ж вони найкраще знають, як цієї допомоги потрібно.

Щоб налагодити можливість висилки, комітет „Мати й Дитина” увійшов у порозуміння з ЗУАДКомітетом. Пересилка пачок ітиме військовою поштою під фірмою ЗУАДКомітету на адресу його станиці в Мюнхені.

Вже почали діяти два збіркові пункти комітету „Мати й Дитина” Перший у Філадельфії під проводом п. Михайлини Чайківської, приймає пожертви одягом у Горожанському Клубі, 847 N. Franklin St., Philadelphia, Pa. Другий збірний пункт у Нью Йорку під проводом п. Катерини Пелешок приймає пожертви в Переселенчому Осередку ЗУАДКомітету, 11 E. 7th St., New York 3, N. Y. від год. 9-5 попол.

В тих місцевостях, де ще немає збірного пункту, а є охочі пожертвувати одягу, просимо зголосити це листовно Комітетові „Мати й Дитина” 866 N. 7th St., Philadelphia 23, Pa. Зацікавлені дістануть поштові адресні наліпки з адресою ЗУАДКомітету в Німеччині. Тоді зможуть зладити пачку в місцевості й вислати її самі. Пачка йде військовою поштою зі значною обнижкою порта.

Дорога для збірки й висилки угодісна. Тепер тільки черга по стороні жертводавців. Чи зможуть вони відчутти потребу й бажання залишенців?

Ми знаємо, що на скитальщині велика перевага мужчин. Тому в першу чергу побажане чоловіче вбрання, білля й черевики. Самітні мужичини не вміють собі переробити, чи полатати надісланого. Тому присилайте речі в доброму стані, по можності вичищені й направлені.

Іде до осені. Клімат Німеччини та ще й скупе топливо вимагає теплою зимою вбрання. Тому подумайте про те й надсилайте тепле білля, светери, вовняні сукні, осінні або зимові плащі, міцні черевики. Не забувайте про те, що Німеччина вже зодягнена як слід і наші залишенці не по-

винні відбивати дрантивим виглядом від доквілля.

Чи пам'ятаєте про дітей залишенців? В них так мало радощів і відміни в житті! Їм хочеться теж зодягнутись чепурно, щоб не йти позаду інших, щасливіших дітей! Подбайте про нову річ для дитини — з білля чи одягу. Дитяча втіха це Вам винагородить стократно!

Комітет „Мати й Дитина”

СПІЛЬНИМИ ЗУСИЛЛЯМИ

Спільними зусиллями — передплатників, моїми та друкарні — котимо 4-ту книгу „Дітей Чумацького шляху” до виходу. Викотиться вона у світ через три місяці. До цього часу я ще стільки не зроблю, щоб розплатитися з друкарнею за її роботу. І, якщо не придуть ще передплати, я змушена буду брати позички та потім ще довго покривати борги своєю „пейдою”.

Тих, які хочуть прочитати книжку і не вважають передплату надокучливою пожертвою, прошу надсилати передплату до 30-го вересня ц.р. — 1 долар 50 центів за один примірник — на адресу:

D. Humenna, % M. Burava, 42 Ave. B, New York 9, N. Y.

На цю ж адресу можна надсилати гроші за попередні три томи (вартість комплекту — 3 долари 50 центів), які відразу ж будуть надіслані бажачим.

Д. Гуменна.

ВИСТУП УКРАЇНОК НА КАТОЛИЦЬКОМУ КОНГРЕСІ

Дня 7 й 8 липня відбувся в Брюсселі український католицький конгрес під проводом князя Церкви Кир Івана Бучка. Конгрес припав саме на іменини владки. Першими вітали Преосвященного з іменинами — представниці жіночої організації Бельгії. Голова п. Витязь у своїй промові підчеркнула невтомну працю й великі заслуги Архипастиря, як у церковних справах, так і в опіці над цілою скитальщиною. Наприкінці, в числі інших побажань, промовниця проголосила Преосвященному Многая Літа, а містогорова п. Петрів зі словами подяки піднесла Владіці розкішну китицю квітів.

У числі трьох рефератів, що були вголошені на конгресі, першим був реферат п. Іванни Петрів „Українська католицька родина”, який мав такий успіх, що його рішено розповсюдити, видавши окремих друком.

П. Іванну Петрів, що є співробітницею нашого журналу й авторкою книжки „За душу дитини”, вітаємо з цим успіхом.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

По довшій недужі упокоїлася Анна Білик, членка 26 Відділу СУА. Покійна походила з с. Дибше, пов. Бережани і народилася у 1898 р.

Панахида відбулася у п'ятницю ввечері, при великій участі членок. Після панахиди голова п. Хомяк покликала членок до спільної молитви та розказала про заслуги покійної. Похорон відбувся в суботу 16 червня з погребового заведення п. Рудого до церкви, а по Службі Божій на цвинтар Монт Олівет. Членки проводили її з прапором. На цвинтарі попрощала сестру Союзянку містогорова п. Ольга Солодка.

Покійна залишила в жалю чоловіка Дмитра, синів Михайла і Василя, дочок Ольгу і Марію, невісток Флорину й Геновефу, зятя Володимира і внуки Михайла і Роні.

По похороні зійшлися всі до галі на перекуску. Тут на заклик п. М. Прокопович зложили присутні на „Наше Життя” 33.55 дол. На те зложилися датки: В. Нагірняк 5 дол. по 1 дол.: О. Дорош, Д. Білик, М. Смола, М. Ковтун, Р. Гессезик, К. Бук, І. Нагірняк, Н. Владика, М. Прокопович, А. Гишук, Ю. Прибила, Г. Рудий, Д. Шаламай, М. Гила, В. Пориняк, П. Нагірняк, Я. Борнес, Я. Зала, С. Герморвич, Я. Білик, М. Букерфілд, Н. Ройслод, Н. Стонесевський, М. Керницький, М. Білик, К. Кобаса, дрібні датки 2.55 дол.

Нехай прибрана земля буде їй пером!

Членка 26-го Відділу

ПРОГРАМА „ГОЛОСУ АМЕРИКИ”

Впродовж місяців квітень-травень передав Голос Америки кілька замітних гутірок про українську жінку. В літературних передачах присвячено окрему гутірку Ользі Кобиляцькій. У день матері передано статтю „Образ української матері” й прочитано поему Т. Шевченка „Мати”. Окрім того передано розмову з представницею Союзу Українок у Дітроїті, п. Триною Козаченко та переслано промову п. Стефанії Галвичин, що її вона зладила на жіночий зїзд в Атенгах.

Зокрема цікаві були висилання про життя в Україні. Широко наświetлено життя у колгоспах та укрупнення їх. Були також висилання „Про збирання бавовни в Україні”, „Сільська інтелігенція в Україні”, „Бюджет українських робітників”, „Голод в Україні” та багато інших.

ЯК ЗАЙЧИК ЛОВИВ СОНЦЕ

У Ромчиковім садочку жив собі зайчик. Дуже цікавий був, хотів усе знати, розумним стати.

Вийшов одного світанку за садок на конюшину попастись. Дивиться — сходить сонце за Зеленою горою.

— Мушу я на сонце зблизька подивитись, яке воно! — подумав зайчик. І киц-киц, поскакав до Зеленої Гори. До Зеленої Гори не далеко і не близько. Попав на ліс, заступили дерева сонце. Стрибав, стрибав, аж опівдні дострибав до Зеленої Гори. Розглядається — сонця нема...

А сонечко вже далеко праворуч, над Білою горою — мов квітка розцвітає, золоте проміння розсилає.

— Ого! — каже зайчик. — Утекло звідсіль, хоче в піжмурки гратись. Стривай сонечко! Як не тут, то коло Білої Гори я тебе спіймаю!

І киц-киц поскакав до Білої Гори. До Білої Гори не далеко і не близько. Де не взяли тумани, сірою плахтою сонце закрили. Але Білу Гору видно, туди зайчик мандрує. Аж під вечір дострибав до Білої Гори. Розглядається — сонця нема.

А сонечко вже далеко праворуч, ховається за Чорною горою, сонні очі плющить.

Став зайчик жалітись. В мене вже ніжки заболіли, не їв, не спочивав, а сонце знов он куди перебігло. Але, стривай, сонечко! Спіймаю тебе за Чорною горою, як слатимеш. Таки мушу тебе зблизька побачити!

І киц-киц, поскакав до Чорної Гори. Мандрував усю ніч, аж удосвіта спи-

нівся під Чорною горою. Розглядається — сонця нема...

А сонечко сходить — де? — позад нього, знов над Зеленою горою.

Зажурився зайчик: — Ой, ти, сонечко! Ти зо мною в піжмурки граєшся, а в мене ніжки болять! Чи ж годе я за тобою знов до Зеленої Гори бігти?

Аж тут чує: — Ха-ха-ха!

Зайчик оглянувся, а на дереві сидить сова, дуже вчена птаха.

— Ой, пані сово, скажіть, чому сонце так по небу мандрує, від мене ховається?

— То не сонце ходить, то земля мячем навколо себе самої обертається, — каже вчена сова. — Сонце в далеких-далеких просторах стоїть не порушно. Так йому Господь призначив. Вертайся додому, до Ромчикового саду! І знай — тобі ніколи сонця не впіймати!

Зайчик поклонився: — Дякую вам! Зморивсь я неабияк, зате розумніший став. Без муки нема науки.

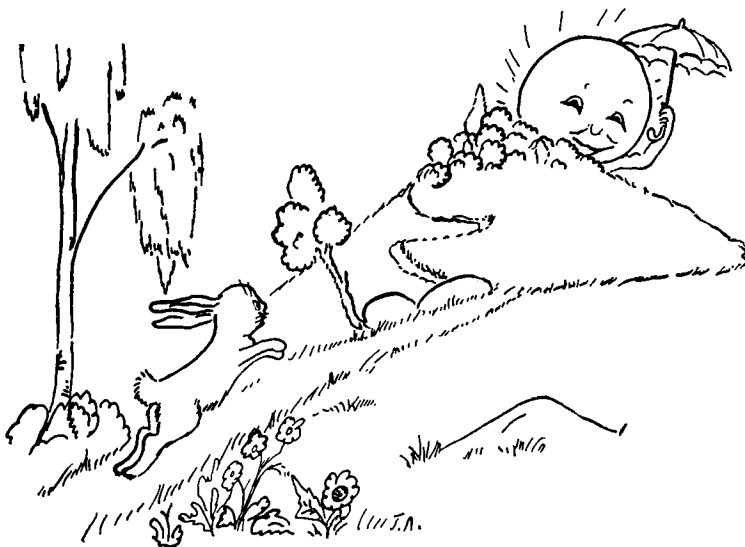
І пострибав додому.

Р. Завадович.

ЗАГАДКА

**Я звірок маленький,
Довгі вуха маю,
Влітку — сірий,
Взимку — білий,
Швидко в ліс стрибаю.**

(миш) (Є)

НАЙДОРОЖЧА ЯБЛУНЬКА

В Івасикових батьків хороше господарство: і дім у садку, і поле, і пасіка. Зовсім, як на Україні.

А в садку одна яблунька, дорожча Івасикові за всіх. Це Гуцулка. Мама тієї яблуньки росла на Україні, в зелених горах Карпатах, відки походить Івасиків рід. Там ще донедавна жив татів брат, дядько Петро. Одного року достигло на тій яблунці чудове рум'яне яблучко. Взяв дядько Петро те яблучко і прислав братові до Америки на Різдва святя. А Івасиків тато вибрав із нього зернятку, поклав у землю, і з зернятка виросла манюсінська рослинка. Через кілька років її пересадили, підливали, доглядали і так з'явилась серед саду яблунька, що мала маму в Україні і нагадувала всій родині далекий рідний край.

Завтра велике свято Спаса. Івасикові батьки готуються їхати до церкви. На дворі стоїть вимите й вичищене авто. Івась іде з мамою в сад, вони зривають спілі яблука і складають у кошик. Їх посвящать у церкві, бо так хоче наш давній-давній звичай.

Івась підходить до улюбленої яблуньки, Гуцулки. Яблунька всміхається йому назустріч всіми своїми яблучками. Івась кладе руку на її стовбура і каже ніби жартома:

— Гуцулочко, чи ти знаєш, що завтра Спаса?

У відповідь на те з гілки Гуцулки відірвалось одне яблучко і впало Івасикові до ніг. Воно було хороше-прехороше, з одного боку жовте, мов сонце, а з другого рум'яне, мов уранішня зоря.

— Мамо, — закликав зраділий хлопчик, — дивіться! Гуцулка подарувала нам до кошика своє найкраще яблучко!

— Зовсім таке, як від її мами, — відповіла мама. І їй пригадалися зелені запавні гори, дерев'яна гуцульська церква на горбі над шумливою рікою і велике свято-храм Спаса в рідному селі.

Яблучко від Гуцулки покладали в кошик і дали посвятити в церкві. А потім Івасик показував його дітям і з повагою поясняв: — Дивіться! Оце яблучко від яблуньки, що має маму на Україні.

Роляник.

ВАСИЛЬ МИХАЙЛОВИЧ

Ви думаєте, що я розповідатиму про чоловіка? Ні!.. Василь Михайлович — це був кіт.

Так, так! Великий, поважний, білий кіт. Тільки на лобі мав брунатну пляму, та хвіст брунатний. А так — увесь білий. І дуже поважний! Такий поважний, як часом буває якийсь високий урядовець, або староста. Він ніколи не бігав, нікуди не поспішав, із повагом, помаленьку. Через свою поважність і ім'я собі придбав поважне — Василь Михайлович. А не якийсь там — Васько, Мурко...

Коли, бувало, звертались до нього — „Васько!“, або „Василу!“, то він ніби й не чув, ніби не до нього мова. А скажуть: „Василу Михайловичу!“ він зразу оглядається, муркає, але не поспішає підходити, аж поки не покличуть його: „А ходіть но сюди!“ Тоді йде. Помаленьку іде, і хвоста, як палку на плечах несе — завжди задер догори. Дуже поважний був кіт.

Звичайно буває так, що коти, які не живуть в одній хаті, при зустрічі б'ються. Часом траплялося і Василеві Михайловичу зустрітись з чужим котом. Але не бився. О, ні! Його поважність на те не дозволяла.

Чужий кіт, бувало, стане в бойову позицію, наїжиться, хвоста настовбурчить, пихкає, пирскає, а Василь Михайлович тільки подивиться, очі

дин з одним, і при цих веселих забавах гарчали. Ну, звичайно, як собаки!.. Василь Михайлович сидів на тину якраз напроти своєї садиби. Хтось з хати гукнув: „Василу Михайловичу! А ходіть но сюди!“

Отже, треба було йому перейти через вулицю. А серед вулиці собаки... А, відомо всім, що коти дуже бояться собак. Та наш Василь Михайлович не злякався.

Він спустився на землю, задер хвоста догори, якийсь час постояв і повагом рушив простором на собак. Спокійно перейшов повз них, аж собаки припинили свої забави з дива. Стояли, дивилися на кота, що так поважно йшов і не звертав на них уваги.

Кіт дійшов до своєї брами, тоді оглянувся на собак, пирснув на них, ніби засміявся, і поліз в дірку під ворітьми.

Собаки схаменулися, загавкали, кинулися доганяти кота, але той був уже в своєму дворі. Не дістали його собаки.

Ні, не був Василь Михайлович боягузом.

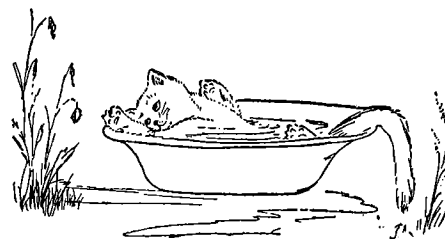
Було у нього багато цікавих примет таких, яких звичайно коти не мають.

Наприклад: він любив їсти свіжі помідори. Сам, бувало, піде в город, на грядку з помідорами, вибере собі я-

Але що найцікавіше — любив купатися. То для всіх було диво дивне!

Кіт — любить купатися!

Правда, що будь-коли і якийсь будь-воді, він не купався. Скажімо зимою

то трудно було його викупати, хоч часом і конче треба було. Він же був білий, а як залізе часом в піч, то вимаститься, та й треба купати. То він протестує.

Але влітку... О! то що іншого.

Ми наливали води в велику миску і ставили на сонце, щоб нагрілася.

Василь Михайлович підходив до миски і пробував лапою воду. Як вода була ще холодна, він лягав коло миски і чекав. Через деякий час знову пробував лапою — чи не нагрілася.

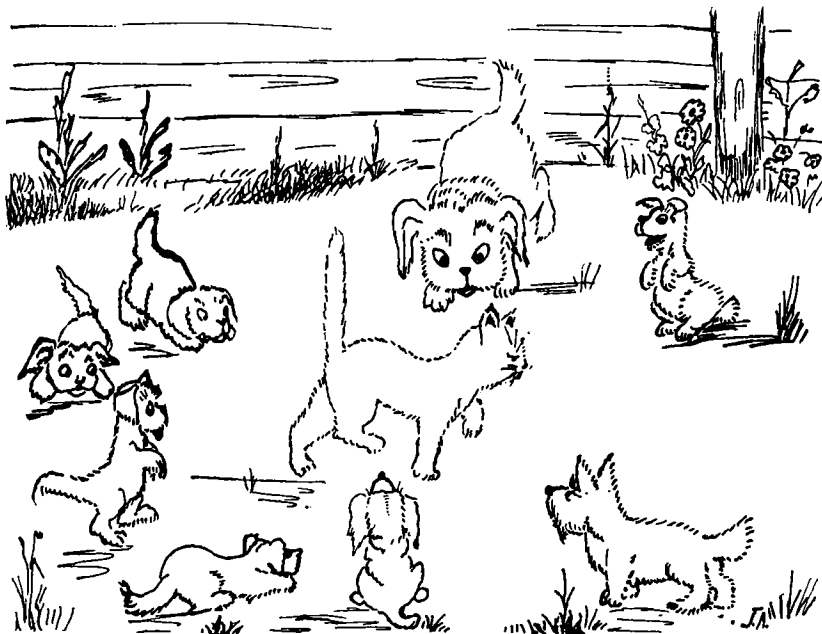
Коли вода здавалась йому досить теплою, він влезив у миску. Спочатку постоїть трохи, потім сяде, а там і ляже. Голову покладе на вінець миски, лежить собі, і солоденько мружиться на сонце. Накупається так, тоді вилазить і лягає на сонечку, вигрівається. Як висохне, зробиться такий пухнастий, чистий білий, аж любо дивитися.

Такий то був кіт Василь Михайлович!

Ліська Л. („Сонечко“)

ЧИ ВСІ ЗНАЮТЬ?

На городі огірочки,
На городі,
А вгадайте чи ізверху
Чи усподі?
А на грядці морковиця
Аж горить...
Ви вгадайте, чи в земліні
Чи сторчить?
По-під плотом і квасоля
І часник —
Хто з них зверху,
Хто підсподом
Жити звик?
На долині бараболя
Ось росте,
А хто знає — чи високо
Й як цвіте?
А хто, діточки, з вас бачив
Мак і кріп —
Чи в землі, чи може зверху
Буде він?
Все те добре знають діти
На селі
Але ті, що є у місті
Певно ні!
І в а н н а С а в и ц ь к а .

прижмурить, обернеться і одійде собі. Одійде, ляже і дивиться, як сердиться чужий.

Може думаєте, що він боявся? Ова! Він не був боягузом. Одного разу було таке:

На вулиці гралися сусідські собаки. Бігали, перекидалися, борюкалися о-

кийсь достиглий, червоний помідор, зібе його лапою з куша і тут же сяде і зість.

Любив ягоди — смородину. Підійде до куша, стане, упреться боком в гіляки і трусить. Спілі ягоди сипляться на землю, а він собі збирає їх, та смачненько заїдає.

Українська вишивка

ВИШИВАНА ПОДУШКА

Вже минає душевне літо й під осінь хотіли б ми почати знов більшу вишивку, що прикрасила б наше мешкання. Цим разом вибираємо подушку, що така потрібна нам на талчані чи канапі.

Матеріалом тієї подушки є панамка піскової краски. Серединою біжить широкий хрестиковий взір "раки" у двох красках. У деякому відступі йдуть вузкі мотиви "раків" у чорному обрамуванні. Край подушки з обох боків обведений вузьким взірочком "ялинками" з головного мотиву.

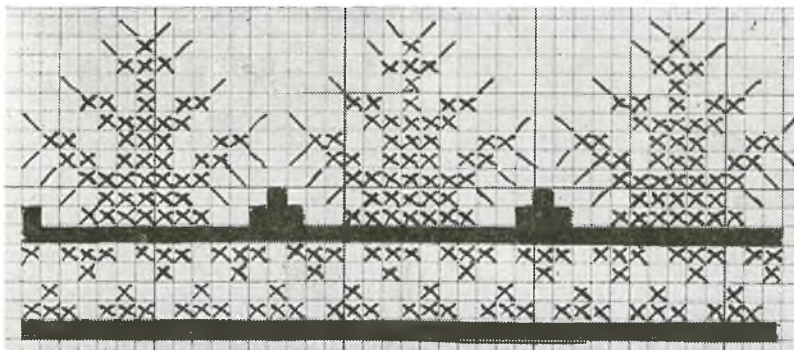
Взір до цієї подушки можна замовити за надісланням 25 ц. у поштових значках.

ВЗІР ДО ПОДУШКИ

Взір узятий із жіночої сорочки Снятинщини. Середина подушки, це вставка сорочки, а вузкі мотиви по боках — це прикраси рукава.

Взір виконаний хрестиками у красках чорній і червоній. Колір червоного в нитках Д.М.С. ч. 321.

Книжка, потрібна кожній жінці!

др. Софія Парфанович

Мала гігієна жінки

Ціна 40 ц.

Можна замовити в Централі СУА 866 N 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Вже вийшов заходами СФУЖО 1. випуск матеріалів для дошкілля

„ВЕСНА”

Вірші, оповідання, пісні, гри, забавки
Впорядкувала М. Юркевич
Ціна 50 ц.
Замовляти в Централі СУА

Що край – то обичай – і в харчуванні!

Ябчанка (4-6 осіб)

Потрібно:

- 2 ф. яблук
- 1½ л. води
- 1 ложка муки
- 1 цитрина (сок)
кусник помаранчевої шкірки
пів склянки сметани
- 1 помаранча (сок)
цукор до смаку

Розварити яблука з лушпинкою і насінною коміркою. Перетерти через сідло.

Розколотити муку в зимній воді, влити на киплячу юшку й заварити. Знявши з вогню, додати сок і шкірку з помаранчі й цитрини і цукру до смаку (залежить від того, які за квасні яблука). Влити сметану, розколотити й застудити. Подавати зі сухарками.

Бурячки з яблуками (4-6 осіб)

Потрібно:

- 2 вязки буряків
- ½ ф. квасних яблук
- 1 ложечка цукру
сок із пів цитрини
- 1 ложка муки
- ½ шкл. сметани

Бурячки зварити в лушпині у посолений воді. Прохолодити, почистити, потерти на яринній терці. Додати до бурячків цукор і сок із цитрини. Муку розколотити у пів склянки зимної води, влити до бурячків і заварити. Перед поданням додати сметану.

Начинювані помідори

Потрібно:

- 6 помідорів середньої величини
- ½ ф. м'ясоного м'яса
- 2 грінки білого хліба
- 1 яйце
- 2 ложки води
сіле, перець
- 1 цибулька, дрібно посічена
- 2 ложки масла
- 2 ложки тертої булки

М'ясо виробити разом із намоченим хлібом та додатками на суцільну масу. Помідори спарити й обікрати із шкірки. Стяти згори малий кружок. Вибрати з середини насіння із соком. Наповнити помідори приготованим мясом, прикри-

Хоч часто розказуємо з усмішкою, або навіть із відразою про те, як ту чи іншу страву в якійсь країні приладжують, то раджу застановитись. Що край, то обичай... А може там так і треба?

Не будьмо зарозумілі, не критикуймо покvapно! Розвинім клубок по нитці, а знайдемо зерно правди, а може й джерело добра для нас і нашої рідні!

Всі ми знаємо, що склад нашого харчування залежить від клімату. Тому то й північні народи харчуються інакше, як південні. А в нас дома також харч залежний від пори року. І так само зимою потрібна нам смакує кусник свинячої печені та засмажена капуста. А в літі просто тягне нас до зеленюки, а з мяса то хіба застуджена телятинка або курятина може нас спокусити.

І ось сьогодні, коли лукава доля судила нам поселитись у приморському кліматі, де так нещадно гріє сонце, то вже силою цього факту прийдеється нам завести деяку зміну в харчуванні: у гарячій порі року ми приневолені більше пити, а найбільш відживною рідиною — це молоко. Його доповнять овочі й городина.

Не забуваймо, що молоко було нашим кормом у перші наші дні, коли ще ні руки, ні

ноги не були здібні до руху. Воно скріпило й розвинуло їх. Хоч організм дорослого потребує й інших харчевих складників, то молоко може сильно піддержати його в часі, коли їжа повинна бути менше калорійна.

Другий приклад: у тутешній кухні часто зустрічаємо городину без приправи, тільки зварену в воді, а опісля политу, а радше скроплену маслом. І це має свою оправдану причину. Кожен додаток муки, сметани, чи засмаженого товщу підносить калорійну вартість харчу. А проти цього борониться доповідений мешканець південних країн.

А вже тутешня звичка: при кожному обіді, а навіть на кожному сьндвічу — кусник зеленої салати! Це нас теж наводить на різні вітамінні міркування.

Отже, як бачимо, ми хоч-нехоч змушені зменшити кількість мучних харчів, а збільшити і то на багато зужиття городини. І не бараболі, як ми то звикли! А до одної бараболі подати 2—3 інші городини — о, як це буде смакувати!

Оце таке коротеньке міркування та кілька малих прикладів, щоб показати, наскільки харчування є залежне від клімату.—**Н. Костецька.**

ти, укладати на вогнетривалу миску, помащену товщем і спекти в рурі на 350 ст. впродовж 30-45 хвилин. Пробувати вилками, бо деякі помідори мають коло хвостика доволі згубілу частину.

Спечені полити маслом із булочкою. Можна зладити також помідорову підливу й подавати у підливі.

Мігдалові бабочки

Потрібно:

- 4 жовтка
- 4 ложки цукру-мучки
пів цитрини (сок і шкірка)
- 4 ложки муки
- 1 ложка смаженої, дрібно січеної помаранчевої шкірки
- 4 білка

Втерти жовтка з цукром, додати всі інші додатки, білка вбити на шум і легко вимішати.

Вимастити товщем формочки, накладати на 3/4 тіста і пекти на 300 ст. впродовж 20-30 хвилин. Вилжити з формочок і посипати цукром-мучкою.

Сухі тісточки

Потрібно:

- 2 ложки цукру-мучки
- 2 ложки муки
- 1 яйце
- 1 ложечка масла
ванілія

Втерти всі складники довго і старанно. Помастити бляху товщем. Накладати ложкою малі круглі коржики. Пекти на 350 ст. впродовж 15-30 хвилин.

Центрاليا СУА поручає членкам СУА книжечку „3 життя і творчости Наталії Кобринської“. Написав проф. Б. Романчук.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

Ми вже самостійні!

Українське жіноцтво Австралії, згуртоване при Українській Громаді, по довгих заходах та намаганнях, перетворило свій гурт в окрему самостійну жіночу організацію. Перший почин до цього дав стейт-овий зїзд Союзу Українок Австралії в Сиднею дня 26 березня 1951. Подаємо тут промову голови Ірини Пеленської, виголошену на тому зїзді.

* * *

Історія українського жіночого руху, що виріс із психологічних умовин жіночої душі, має за собою сто літ. Саме сто літ тому почав виходити у Львові перший український жіночий журнал заходом Шухевича, суспільного діяча і патріота, при виключній співпраці жіноцтва. Від цього часу виходять із малими переривами жіночі журнали, а серед них такі публікації, як альманах Наталі Кобринської і Олени Пчілки "Перший Вінок", якому стільки уваги присвятив Іван Франко.

Сьогодні як і раніш існують у цілому світі жіночі організації. Немає нині культурної країни, де не існувала б самостійна жіноча організація. Сказано було підчас дискусії, що жінка в англо-саксонському світі не є вповні рівноправною. Не буду тут на цей закид відповідати. Як воно не було б, а всі ми волеємо англійську жінку з її фактичною рівноправністю, з її гідним становищем матері і громадянки, як жінку в Совітському Союзі з її узаконеною рівністю. Механічно проведені права, а справжня дійсність — це різниця.

Однак на інший аргумент, що впав тут сьогодні, таки хотіла б відповісти. Сказано було, що "жінки не мають справ різних від чоловіків, хіба що одне материнство" А це "хіба материнство" є великою і важливою проблемою не тільки нашого життя, але і цілої нації. Вона заслуговує на те, щоби стати в осередку уваги. З ним зв'язаний ряд проблем, як справа української сім'ї, виховання і збереження дитини, гігієна і

здоровля сім'ї, організація хатнього господарства і т.д. Це все такі справи, що вимагають дбайливого підходу й опрацювання в окремому жіночому гурті. До специфічно жіночих завдань належить також самаританська служба, суспільна опіка, народне мистецтво та багато інших, для яких чоловіки не мають і не виявляють розуміння.

Та й окрім того — жінки краще почуваються та працюють між собою. Є вже ствердженим фактом, що активність жінок у громадському житті є багато більша, коли вона йде через жіночі організації, ніж у загальних організаціях.

Коли в 1948 р. скликано в Філадельфії світовий конгрес українського жіноцтва, українське громадянство всіх країн прийняло його прихильно, в тому правильному переконанні, що цей конгрес, посуваючи на далекий крок український жіночий рух, є важною подією українського організованого життя взагалі. Не знаю, чи була яка одиниця, що ставила під сумнів потребу створення централізованих жіночих організацій, як об'єднуючого чинника організованого жіночого українського життя.

І дійсно, не тільки факт об'єднання наших сил, але й репрезентація назовні знайшла свою розв'язку. Вже в черговому 1949 р. приймають Федерацію в члени Світового Руху Матерей, а на конгресі цієї організації в Парижі в 1950 р. українська делегація порушує справу переслідування української матері в Совітському Союзі.

Ця сама засада оправдує себе і в наших умовах в Австралії. Коли ми, українки, звертаємось із якоюсь справою до австралійських установ, жіночих чи інших, то й не признаємось у тому, що ми до тепер не були окремою жіночою організацією. А ми повинні теж сповняти певну роль у пропаганді нашої

Управа Союзу Українок Франції складає вінок на могилу Гол. Отамана. Зліва: п. Голіян, містоголова СУФ, п. Витязь, містоголова СФУЖО, п. Сапрун, голова, п. Лазаркевич, п. Винників, реф. зв'язків, п. Роговська.

справи та нав'язуванні зв'язків із чужинцями.

Це все далекосяглі причини, що спонукали нас створити самостійну організацію. Стаючи на шлях самостійності, жінки в Австралії не думали і не думають виступати з Української Громади. Навпаки, приналежність до самостійної жіночої організації збільшить їхню національну свідомість і вони будуть численніше вступати у члени Громади. Співпрацюючи з українською громадою на рівних правах, самостійна жіноча організація приложитиме більше енергії і справності в спільне діло, як самостійний чинник.

Реасумуючи вище сказане, я прошу одобрення в цій справі і ставлю внесок на прийняття статуту самостійної жіночої організації Нової Південної Валії.

Ірина Пеленська.

НА ЦІЛІ СФУЖО

На заклик Управи СФУЖО складаю 2 дол. на цілі СФУЖО і кличу на таку ж суму Марту Візерканюк і Ірину Терлецьку в Філадельфії.

Зеновія Терлецька.

На заклик п. Савелі Стечишин складаю 2 дол. на цілі СФУЖО і кличу на таку ж суму п. Марію Симчич із Вінніпегу.

Ольга Войценко

ВІДЗНАЧЕННЯ ГОЛОВИ СФУЖО

Ліга Українських Католицьких Жінок Канади повідомляє, що на своєму третьому конгресі, що відбувся в липні ц.р. у Вінніпегу, вибрала почесною головою Ліги — п. Олену Кисілевську, голову Світової Федерації Українських Жіночих Організацій.

Вітаємо нашу голову з цим цінним відзначенням, що ще більше пікреслює її важке становище в суспільстві та в жіночому рухові. Здається немає жіночого гурта, що не радів би цим поклоном жінок-католичок Канади.

АВДІЄНЦІЯ У ЕВИ ПЕРОН

Ева Перон, дружина президента Аргентини, прийняла в червні ц.р. делегацію українського жіноцтва. Проводили нею полюблені членки УЦР ш. Н. Онацька і О. Бандура. Привітання передала почесна голова Союзу Українок Аргентини п. Емілія Стернюк, вручаючи їй велику китицю квітів. Від українського жіноцтва вручила п. М. Григорашук великий вишиваний обрус із 8 серветками.

По цих вступних заходах виголосила п. Ніна Онацька, містогорова СФУЖО коротке привітальне слово. Вона подякувала п. президентові за захист, що його знайшли українські ситальні на гостинній аргентинській землі та висказала признання українського жіноцтва Аргентини для жертвенної праці, що її провадить п. Перон на користь усіх бідних, дітей, жінок.

Дружина президента подякувала за висловлені почуття, розпитувала про потреби українців в Аргентині та прохала в майбутньому звертатися в потреби до неї.

По короткій гутірці слідувала спільна світлина п. Перон поміж українками, що появилася пізніше в усіх газетах столиці.

УКРАЇНЬКА ПІСНЯ І ТАНОК В АНГЛІЇ

В містечку Ленголен, Валія відбуваються щороку змагання за першенство у співі та танку поміж різними народами світу. Цього року виступила українська група співаків і танцюристів із 60 осіб. Дня 4 липня йшли змагання за найкращі народні пісні, на якому український хор "Гомін" поділив другу нагороду зі швайцарським хором із Ст. Моріс. Український балет здобув у змаганнях 83 пункти на можливих 100.

Світлина української групи та поодиноких учасників появилася в усіх більших англійських часописах.

МОЛОДІ ТАЛАНТИ

В Аргентині пробиває собі дорогу молода співачка Тамара Лихолай. Її лірико-кольтурне сопрано відоме вже українській громаді Австрії, а тепер чарує мешканців Аргентини. Нещодавно виступала вона в ролі Наталки Полтавки, де здобула собі належне признання.

ДОПОВІДЬ ПРО УКРАЇНЬСЬКЕ НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО

Дня 16 червня виступила п. Іванна Вітошинська перед учителями Вайкфіл Арт Каледж в Англії з доповіддю про наше народне мистецтво. Слухачів-знавців усіх галузей прикладного мистецтва було около 40. Доповідниця прохала приготувати їй малу Європу, на якій визначила передтим границі України. Поодинокі етнографічні області відмітила коліровими хоруговками. Привезені зразки вишивок уложила окремими регіональними групами, зладивши таким способом мініатюрну виставку.

На вступі подала загальний огляд історичних та географічних умов країни. Потім перейшла до властивої теми. Зясувала виріб сирівцю, себто полотна, вовни, ниток. З черги обговорювала техніку українських стібів та закінчила оглядом українського орнаменту. До цього вже послуговувалась привезеними предметами, що були з Закарпаття, Гуцульщини, Бойківщини, Яворівщини, Полісся й Полтавщини.

Реферат тривав повні дві години, а потім слідувала дуже оживлена дискусія. Питання торкалися частинно техніки наших вишивок, а також — наскільки вони ще тепер поширені, бо англійцям важко повірити в те, щоб народне мистецтво так живо збереглося до теперішніх часів.

Як ми вже нераз тут подавали, п. Іванна Вітошинська перевела вже ряд доповідей на повниту тему. Вона є членом англійської організації Квін Мері'є Ембройдері Гилд і її запрошують гурти цієї Гилди, чи промислові школи. Тим цінніше, що вона промовляє до фахівців та поширює серед них знання про осяги нашої народної культури.

Згадана вгорі організація влаштувала виставку вишивки з нагоди Бритійського Фестівалу. По українські вишивки звернулася до свого члена п. Вітошинської, що по довгому ваганні (скільки експонатів була точно означена) вибрала дві. Була це подушка, вишита гуцульським узором вовною і серветка вишита буковинським узором. Вишивки уложено на дуже корисному місці й над ними видієвся виразний напис їх походження. Оба експонати звертали на себе затальну увагу.

ЗІЗД УКРАЇНЬСЬКОГО ЗОЛОТОГО ХРЕСТА В РОЧЕСТЕР

У днях 6 і 7-го липня відбулись в ряцях зізду ОДВУ, збори Українського Золотого Хреста. Відкрила їх голова п. Аніа Гладун. Слідували звіти поод. відділів та урядничок Гол. Управи. Реферати виголосили ш. Галина Лашенко: "Роля української жінки в сучасну пору", п. Володимира Кавка: "Включення нової жінки-емігрантки в життя організації" і п. Павлина Різник: "20 років праці Українського Золотого Хреста". Слідувала дискусія та вибір нової Гол. Управи.

ПОЧЕСНЕ ЗАВДАННЯ

Дім Учених біля Парижа вже урухомився. Нещодавно переїсся туди осередок науковців із проф. Кузелею на чолі. Ідуть приготування коло влаштування музейної виставки, що згуртувала б поважні збірки, що знаходяться в Європі. Підготову музейної частини переводить млярка Іванна Винників, що живе в Парижі.

Відкриття цього музею передбачене на кінець серпня, коли то буде й посвячений Дім Учених. Посвячення доконає добродій Дому Вчених, еп. Іван Бучко у приєвності українських та французьких представників. Передбачені також відвідини кардинала Тиссерана.

Звертаємо увагу наших жіночих централ в Європі на творення українського музею біля Парижа. Було б побажане, щоб у такому центрі постала також гарна етнографічна збірка, що могла б інформувати чужинців про нашу народню культуру. Тому слід почати акцію збірок наших пам'яток, як частин одягу, писанок, вишивок, дереворізьби й кераміки. Зручні жіночі гурти могли б виконати ляльки в різних відмінах народнього вбрання та вишити візнички для музею.

Жіноча Секція в Бельгії вже започаткувала цю збірку під проводом своєї голови п. З. Витязь.

"ДУХ ПОЛУМ'Я" В РУКАХ ВИЗНАЧНИХ ЛЮДЕЙ

СФУЖО й Союз Америки вручили нещодавно переклад творів Лесі Українки двом визначним особистостям Парижа. Першою дістала їх п. Бутієр, голова великої французької організації "Юніон де Фем сівік е соціал", що завжди прихильно ставилася до українок та притягала їх радо до співпраці. Другим є відомий французький письменник Дюамель, що виявив стільки зрозуміння для справи скитальців.

Книги передала обоім паризька діячка др. Ол. Піснячевська.

ВІДЗНАЧЕННЯ ПИСЬМЕНИЦЬ

Спілка Укр. Науковців Літераторів і Мистців у Буенос Айрес вибрала на останніх заг. зборах головою Оксану Драгоманову. Письмениця, близька своячка Олени Пчілки, Лесі Українки й Юрія Косача, нещодавно випустила повість "По той бік світу", що друкувалася у журналі "Пороги". Цій появі, як і постаті авторки присвятаємо незабаром довшу оцінку.

На літературному конкурсі "Америки" журі відзначило повість Віри Марської "Сіре і червоне". Ця повість являється продовженням "Вурі над Львовом", що появилася була підчас війни. В обох творах змальоване життя і змагання львівських українців в часи першої большевицької окупації.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА
в червні й липні, 1951

Річна вкладка й Орг. фонд:

Від. 24 Елизабет	20.00	5.00
31 Детройт	20.00	5.00
34 Коговс	20.00	—
41 Філадельфія	20.00	5.00
48 Філадельфія	20.00	5.00
56 мол. Шикаго	20.00	5.00

ФОНД ЦЕНТРАЛІ СУА
по 1.00 дол. від членки:

Від. 8 Бронкс	3.00
Джемейка	19.00
Амстердам	18.00
23 Детройт	14.00
31 Детройт	21.00
41 Філадельфія	18.00
48 Філадельфія	10.00
„ 56 мол. Шикаго	10.00

ПРЕСОВИЙ ФОНД „Н. Ж“:

Окружна Рада СУА, Н. Й.	50.00
Відділ 48, Філадельфія	21.25
Степан Мандзяк, Детройт	10.00
М. Головінська, Філа	2.00
Анна Карась, Фола	1.00

КОНВЕНЦІЙНИЙ ФОНД:

Від. 24 Елизабет	10.00
------------------	-------

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД
на „Дім СУА“:

Від. 41 Філадельфія	18.00
---------------------	-------

НА ВКЛАДКУ ДО СФУЖО:

Від. 6 Рочестер 1950	11.25
8 Бронкс	.45
23 Детройт	10.85
31 Детройт	3.15
41 Філадельфія	3.45
„ 56 мол. Шикаго	1.50

ФОНД МАТЕРІ Й ДИТИНИ:

Анастасія Мордус, збірка замість квітів на могилу Романа Гонсет	30.00
---	-------

Стефанія Пушкар
фін. секр.

Марія Бабяк
касієрка

НА ЦІЛІ СФУЖО:

Збірка з нагоди імянин ВШ. п. О. Кисілевської, Оттава, Онт., Кан.	25.00
---	-------

Ольга Войценко, Вінніпег, Ман., Кан.	2.00
--------------------------------------	------

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛОК:

У виданні Нашого Життя за травень, 1951, в дописі з від. СУА з Нью Йорку замість пані Май Балат, мало бути Мей Балаш.

У виданні Н. Ж. за червень ц. р. замість п. Стефанія Ковбасюк, мало бути п. Стефанія Ковбаснюк.

ВІДВІДИНИ ЦЕНТРАЛІ

В червні відвідала Централю відома українська бизнесменка Марія Процай із Міннеаполіс, Мін. Поїздка в торговельних цілях повела її по більших наших скупченнях, при чому й заглянула до Філадельфії. Дуже цікаво розказувала про життя української громади в Міннеаполіс та розвій свого підприємства. На іншому місці подаємо коротку характеристику її постаті у звязку з нашою кампанією за приєднанням передплатниць.

У липні відвідало Централю СУА подружжя Кочанів із Джоліет, Ілл. П-во Кочани — це завзяті збирачі й у своїй домівці в Джоліет бережуть скарби українського народнього мистецтва, поштових значків та рідкісних друків. Під час своєї вакаційної подорожі відвідали приятелів та знайомих на сході й, між іншими, забажали оглянути також етнографічну збірку СУА. У централі повитала їх голова СУА й на огляданні збірки та милій гуртірці проминув вечір.

ЛОС АНДЖЕЛЕС, КАЛ.

На Фонд Матері й Дитини.

Замість квітів на могилу визначного українського громадянина зложено 30.00 дол. на фонд Матері й Дитини, яким завідує Союз Українок Америки.

Дня 25. червня 1951 упокоївся в Бозі Роман Гонсет, в Галівуд, Кал., добродій і щирий патріот. Він найбільше старався, щоб збудувати тут український народний дім, а при домі український музей і бібліотеку. Він теж лишив у банку 1.000.00 дол. на позички для наших новоприбулих, заки вони підшукають собі кращу працю та помешкання. Серед американців він був відомий як винахідник. За винаходи для американської армії й фльоти одержав два рази відзначення.

Наша громада в Лос Анджелес втратила свого добродія, а український народ одного із кращих своїх синів. Вічна йому пам'ять.

Жертви зложили: Т. Ногаш і п. Мордус по 5.00, д-р Скегар і п. Вибраний по 3.00, Т. Орлик 2.500, І. Пох, М. Новак і інж. Любецький по 2.00, інж. Романюк, А. Маланяк, п. Балея, А. Дундас і К. Несторенко по 1.00 І. Марцінів 50. Разом 30.00.

Анастасія Мордусова

ЧЕСТЕР, ПА.

Як щороку, так і тепер 2-гий Відділ у Честер, Па., обходить свято Матері. О год. 4-ій о. Федорович відправив в укр. православної церкві молебень, а потім панахиду за померлих матерей нашої громади. Із церкви членки перейшли до Нар. Дому на свято.

Вступне слово сказала голова Відділу п. Тершавська, згадуючи матір у рідному краю, якої діти в той день не врадують китицею, бо ворожа ненависть розігнала їх по цілому світі. Відтак діти відіграли представлення в честь Матері. Матір представляла наша членка п. Пінкович, якій діти вручили китицю квітів.

Святочний реферат виголосила п. О. Кулиняк. Вона зясувала заслуги матері-українки на протязі цілої історії нашого народу.

Слідували виступи молоді. Д. Макух відіграв три пісні на акордеоні, Марійка Вейлін відспівала соло „Бабуся рідненька“, Д. Барагура одну річ на фортепіяні, Ол. Коротко відспівав „Стоїть гора високая“ (при фортепіяні Д. Івахів). Мала 5-літня солістка Славка Єдинак відспівала „Мати доноу колихала“ і „Мамо моя любя“, при піяні її брат Євген. Дальше Марта Васюрко відіграла три пісні на акордеоні, Андрій Пастушак і Дарія Івахів відіграли разом на фортепіяні, малий Тедді Івахів відспівав соло „Взяв би я бандуру“ (при фортепіяні його сестра Дарія).

Жіночий хор під управою п. Сергія Ковальчука відспівав дві народні пісні. Слідували народні танки. П. Петрагуля й гурток дівчат під проводом Наталки Яг-

ли і гурток хлопців під проводом Теодора Шорстлика відтанцювали кілька народніх танків, за що публіка нагородила їх рясними оплесками.

Кінцеве слово-подяку зложив о. Федорович.

По святі ще довго гості перекидалися враженнями й висказувалися із признанням про працю Відділу.

Тиждень перед святом Матері відбулось у нашій громаді спільне свячене, біля якого союзянки також чимало напрацювалися та гарно вгостили присутніх. Як на святі Матері, так і на свяченім заля була повна.

Марія Івахів,
заст. секр.

ДЖЕМЕЙКА, Н. Й.

Праця Відділу 18 СУА

Союз Українок, Відділ 18 в Джемейці, хоч не великий числом членок, працює взірцево для своєї організації, громади й українського народу. Наприклад, коли ідемо з колядою то гроші розділюємо на різні народні цілі. І так коляда 1950 р. була розділена так: на ЗУАДЖКомітет у Філадельфії 25.00; на жіночий шпиталь в Нью Йорку, який будує Нюйорська Федерація Жіночих Організацій, де є членом Окружна Рада СУА в Нью Йорку дано 25.00. З членських вкладок та імпрез даємо на інші народні цілі та інституції, а також дбаємо за своїх членок під час їх недуги і посилаємо їм квіти чи овочі в дарунку та відвідуємо їх дома чи в шпиталі.

На зборах читаємо обіжники та Вісті з Централі СУА де є різні вказівки та розпорядки, над ними дискутуємо і діємо.

Дня 3. червня відбулися піврічні збори 18 Відділу під проводом пані Марії Ганки, голови. Катерина Воробець, секретарка прочитала протокол, а Марія Олтман, касієрка дала фінансовий звіт, який був в добрім порядку. Збори ухвалили дати з каси: На Український Конгресовий Комітет 25.00. На проханя голови п. Ганки членки зложили 19.00 дол. на Фонд Централі СУА, а 25.00 на скитальців, які вислано до ЗУАДЖ-у на писанку за списком жертводавців.

Наш Відділ радо приймає нових членок і запрошує також новоприбулих вписатися в чле-

ни і працювати спільно на добро й славу України.

Катерина Воробець
секретарка

САН ФРАНЦІСКО, КАЛ.

Праця нового Відділу

Працю в нас не так легко налагодити, бо майже всі членки новоприбулі й кожна з нас працює заробітково. Не маємо ще власного приміщення, а схидаємося раз на місяць у католицькій японській місії.

В лютому ми влаштували свято Лесі Українки. Реферат про життя і творчий шлях поетки виголосила п. Панасенко, а співдоповідь п. Марія Мельник.

Дня 29-го квітня виступали членки Відділу в народних строях під національним прапором у крузі переміщених осіб різних національностей у Белмонті. Були це пп. Кацуляк Н., Томоруг О., Томоруг М., Чато Н., Гриневич Г. і Гречаник О. Прапор несла п. Мирослава Томоруг. У церкві відспівали мішаним хором „Христос Воскрес“, а потім на залі співали українські нар. пісні. Гопака відтанцювали пп. С. Вашук та п. Кісь.

Дня 13. травня влаштували спільне свячене для всіх українців із Сан Франціско. На цей день прибув до нас із Лос Анджелес священник о. Микола Винницький, щоб відправити Богослужбу та посвятити паску.

Дня 26. травня відсвятковано 25-ті роковини смерті С. Петлюри та 13-ті роковини смерті Е. Коновальця. Реферат прочитала п. Марія Мельник. Хор відспівав „Видиш, брате мій.“ та „Ще не вмерла Україна“

Дня 10. червня відбулася в Інтернаціональному Інституті виставка вишивок, дереворізьби й писанок. При влаштуванні брали участь пп. Данис, Томоруг, Мельник і Гриневич. У програмі виступу були укр. пісні та танки. Пп. Леся Петренко і Мирослава Томоруг відспівали дует „Повій, вітре, на Україну“, а п. Л. Петренко соло „Спать мені не хочеться...“. Гопака відтанцювали пп. Томоруг і Карлос.

Збираємо вже речі для висилки залишенцям. Наша громада нечисленна й багато пожертвувати не зможе, але до кінця місяця вже зберемо дещо.

Софія Гречаник, голова.

АМСТЕРДАМ, Н. Й.

Зима проминула для нас цього року під знаком нещастя, що й спричинило в нас деякий застій. Майже всі членки Управи перехворіли важко. Здавалось, що доля напосілася на нас.

Та від якогось часу нещастя перестали сипатися і ми знову станули до праці. За біжучий рік відбули ми чотири ширші сходи, де прочитали розпорядки Централі та обговорили свої справи. В лютому влаштували ми свято жінки-героїні, що стягнуло багато публіки і пройшло з повним успіхом. Далше дали забаву на корист тих двох родин, що їх стягаємо зі скитальщини. Доходом із забави оплатили ашуранси, а решту доходу з забави зложили до щадниці, щоб було на поміч для них у перших днях приїзду. Спільно з сестрицтвом при церкві влаштували ми просфору й свячене. Заснували при Відділі бібліотеку, що начислює 139 книжок. Із цієї бібліотеки користають головно шкільні діти.

Найбільше уваги присвячуємо нашим дітям у шкільному, а останньо і в дошкільному віці. Опікуємось курсами українознавства, на яких наші членки: п. Скопляк учить української мови, п. Давидович історії й географії України, п. Оприско руханки, народніх танків і співу, о. Дикий релігії, а я веду бібліотеку. Наука відбувається тричі в тиждень, учає 42 дітей. У травні оснували ми садок для 10 дошкільнят. Веде його п. Оприско раз на тиждень.

У травні відбули ми свято Матері з допомогою дітей у шкільному й дошкільному віці. У програмі були деклямації, співи й народні танки.

Дуже дошкулює нам брак приміщення на сходи та іншу роботу. Галя під церквою є одна, а товариств більше. Сходи Управи влаштуємо в приватних мешканнях, а ширших сходи вже довгий час не можемо скликати саме через цю недостачу. Амстердам призадумується над купном дому, але ще на те не спромігся.

Оксана Добрянська, голова.

подавайте своєчасно зміни своїх адрес! Журнал вертається і спричинює Вам втрату, а нам додаткові кошти.

НОВІ КНИЖКИ

Б. Романенчук. З життя і творчості Наталії Кобринської. В 100-ті роковини з дня народження. Філадельфія 1951. Ст. 32.

В соті роковини народин Н. Кобринської перейшла хвиля святкувань через усе українське поселення. Це в першу чергу жіноцтво складало їй свій поклін, у признанні її велетенських заслуг, із вдячності за проказаний шлях.

Та саме — влаштовуючи це святкування й сприймаючи його — ми зясували собі, як дуже згубились у віддалі часу обрисів її постаті. Громадські кличі Кобринської вже здійснені — освіта і звання жінки, освідомлення сільського жіноцтва. Літературні твори Кобринської майже недоступні і їх знає загал здебільшого зі слуху. Оце й стало причиною, що святкування Кобринської вивилось холодним звеличенням якогось далекого, мало зрозумілого авторитету.

Тому й треба повитати появу малої книжечки, що говорить про життя і творчість цієї піонерки. Це не є широка студія її життя і творів. Такої й не можна розгорнути на скупих 32 сторінках. Але це з теперішнього погляду новий і звязкий сгляд її суспільної ролі з окремою увагою для її літературної творчості.

Автор поділив свою працю на дві частини. У першій зясований духовий зріст Н. Кобринської та етапи її громадсько-літературної праці. Вона мала для свого розвою сприятливі обставини та використала їх завдяки своїм виїмковим прикметам. Та до її починів і кличів галицьке жіноцтво ще не було підготоване. Кобринська шукала підходу до нього у формі жіночого товариства, альманаху, віча, часопису. Коли ніодне з цього не знайшло живого відгуку, вона, на схилі віку, відтягнулася від громадської праці і осамітнена, померла.

У другій частині автор розглядає літературне надбання Кобринської. Вона підходила до цих завдань зі становища громадського діяча; літературна праця не була в неї самоціллю, а засобом. Та все ж ряд її творів, особливо раннього часу, відзначається неабияки-

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF

LESYA UKRAINKA

Translated by Percival Cundy

Foreword by Clarence A. Manning

ми мистецькими вартостями. І завдяки їм Н. Кобринська здобула собі місце в літературі. Хоча при її таланті вона могла піти зовсім іншими шляхами. Та громадська діячка в ній перемогла письменницю.

За це вірне й систематичне зібрання фактів жіноцтво може бути вдячне Б. Романенчукові. Розсилане по світі, ще частинно в мандрівці, не спромоглось воно хочби перевидати її твори. То ж у соті роковини її народин, замість великої основної біографії, заповнює прогалину оця скромна але звязка студія.

Л. Е.

U.P.A. The story of the Ukrainian Insurgent Army and the Ukrainian Red Cross. Introduction by John F. Stewart. Scottish League for European Freedom. Ст. 24.

The Story of the Ukrainian Congress Committee of America (1940-1951), New York 1951. Ст. 64.

Український Конгресовий Комітет (3 нагоди десятиліття 1940-1950). Нью Йорк. Ст. 32.

НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

прислали в червні й липні, 1951

Олена Кислевська, Оттава, Онт. 6
Оксана Добрянська, Амстердам, Н. Й. 4
Лідія Бурачинська 3

Чи є ще українська хата, щоб не мала „Спирит оф Флейм“ прекрасного перекладу вибраних творів найкращої української поетки, жінки генія, Лесі Українки?

Вже пора зробити Вашим дітям прекрасний дарунок, українську поезію й драму в англійській мові. На уродини, на різні свята, такий дарунок зробить Вашим рідним і приятелям незвичайну приємність.

Хочемо поширювати нашу культуру серед американців, то даймо їм в руки „Спирит оф Флейм“.

Замовляти, присилаючи 5.00 дол. (з поштовою оплатою) на адресу:

Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 N. 7th St., Phila., Pa.

Ірина Павликовська, Оттава, Онт. 2
С. Барабаш, Монреал, Кве. 2
Марія Шінкас, Детройт, Міш. 2
Т. Стельмах, Детройт, Міш. 2
Г. Скорецька, Шикаго, Ілл. 2
Марія Процай, Мінеаполіс, Мін. 2

По одній передплаті: Тов. О. Басараб, Марія Прокопович, Марія Матковська, М. Мельничук, М. Кохановська, Марія Ясінська, А. Петровська, О. Дорожовська, С. Карапінка, Марія Фецачин, Анна Ганкевич, Ольга Турянська, Оксана Баран, Юлія Маньовська, Тов. Лесі Українки, Софія Голуб, Союз Українок Канади (Радвей), Рома Дзюбінська, Ольга Войценко, Ф. Сидило, П. Грицак, Анна Бичинська, Олекс. Копац, Мар. Барагура, Галина Царинник, Др. Марія Копарська, В. Семанчук, Анастасія Паньків.

ВІДНОВЛЕНІ ПЕРЕДПЛАТИ в червні й липні, 1951

Феся Сидило, Детройт, Міш. 6
Марія Фецачин, Клівленд 3

По одній передплаті: Пар. Боднарчук, Марія Прокопович, К. Шемердяк, К. Ярош, М. Бабяк, Анна Бодак, М. Керницька, А. Гнатюк, Анаст. Мордус, Соф. Кофіла, Мар. Петренко, Мар. Шінкас, Бетті Геррі, Ст. Личковська, Ірина Тарнавська, Софія Паньків.

3 подякою
Адміністрація „Н. Ж.“

MA 7-1320

LO 3-9910

THERE IS

A DIFFERENCE IN FUNERAL SERVICE

Established 1920

NASEVICH FUNERAL HOME

MRS. MICHAEL F. NASEVICH
MICHAEL E. NASEVICH

SURPASSING SERVICE

Air Conditioned for your comfort

No deserving Poor Refused

N. E. COR. FRANKLIN & BROWN STS.

PHILADELPHIA 23, PA.

ШКІЛЬНИЙ РІК УЖЕ БЛИЗЬКО!

Букварі та інші шкільні книжки
Зшитки, рисункові і звичайні
Олівці, кредки, пера, радирки
Клей, лінійки, нотеси, стругачки
Шкільні торбини різних вимірів
знайдете у крамниці кооперативи

БАЗАР

822 NORTH FRANKLIN STREET

Philadelphia 23, Pa.

Phone ST 4-2056

М. ГОЛОВАТИЙ

ОДИНОКИЙ УКРАЇНСЬКИЙ СКЛЕП,

де можна оглянути товар найкращих фірм
меблі до спальні • ідальні й кухні • машини до прання
газові й електричні печі • Г. Е. холодильні (рефри-
джерейтор) і інші річі до окраси Вашого дому
ЦІНИ ПРИСТУПНІ І НА ДОВГІ СПЛАТИ

M. HOLOWATY

329 West Girard Avenue

Philadelphia 23, Pa.

ДИТЯЧИЙ САДОК
Комітету "Мати й Дитина"

1835 N. 7th St.

Philadelphia, Pa.

Приймає на літні місяці
під опіку й шкільні діти
працюючих батьків
ФАХОВА ОПІКА
ДОБІРНИЙ ХАРЧ

*Вже вийшла з друку
книжка спомилів:*

Софія Парфанович

У КИЄВІ В 1940 Р.

Цікавий перебіг відвідин Києва

Ціна 75 ц.

Замовляти в книгарні
„БАЗАР”

822 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Phone: POplar 5-5190

EMIL KULCHYCKY

2231 Fairmount Ave.
Philadelphia 30, Pa.

полагоджує продаж домів
і нотаріальні справи
посилки грошей
Грошові перекази
Міняє платничі чеки

КОЖНА КАРНА ЧЛЕНКА СУА ВПЛАЧУЄ СВІЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК ДО НАРОДНОГО ФОНДУ! — КОЖЕН ВІДДІЛ СУА МАЄ БУТИ ЧЛЕНОМ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ (УКК) І ЗЛУЧЕНОГО УКРАЇНСЬКОГО АМЕРИКАНСЬКОГО ДОПОМОГОВОГО КОМІТЕТУ (ЗУАДК)!!!